U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelů **a) S. K.**, **b) O. K.,** oba zastoupeni JUDr. Otýlií Pavlíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Lidická 28, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 8 Az 183/2003 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Otýlie Pavlíkové se sídlem v Praze 5, Lidická 28 **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 8 Az 183/2003 - 24, byla zamítnuta žaloba stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 1. 8. 2003, č. j. OAM-8587/VL-19-P18-2001, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelům podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelé uvedli, že ji podávají z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda splňují podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž ministerstvo v napadeném rozhodnutí vycházelo, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí ministerstva zrušit. Ministerstvo rovněž porušilo článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Proto se domáhali zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňovali jiné právní důvody, než které uplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohli, a § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovali skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem a nemožnost uplatňování skutkových novot je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti uvedené v kasační stížnosti jsou nové a důvody v ní obsažené stěžovatelé neuplatnili v řízení před městským soudem. Zatímco v žalobě stěžovatelé uváděli jinou skutečnost, tj. že byli nuceni zemi původu opustit v důsledku mimořádně tíživých životních okolností, neboť neměli kde bydlet a stěžovatelka a) byla bez práce, v kasační stížnosti uvedli, že byli nuceni opustit zemi původu z důvodu ohrožování mafiánskými skupinami, které spolupracují s policejními orgány (nové skutečnosti), a dále uváděli nové důvody v žalobě neuplatněné, tj. že ministerstvo porušilo uvedená ustanovení správního řádu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Nejvyšší správní soud proto k uvedeným novým skutečnostem a dříve v řízení před soudem neuplatněným důvodům nepřihlédl.

Proto z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 2. 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu